

Sygn. akt II C 735/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR A. G.

Protokolant: stażysta J. P.

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2017 r. w Łodzi

na rozprawie

połączonych spraw

z powództwa M. S.

przeciwko A. J.

o zapłatę zachowku w łącznej kwocie 32.000 zł

1. zasądza od A. J. na rzecz M. S. kwotę 31.500 zł (trzydzieści jeden tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od A. J. na rzecz M. S. kwotę 5.217 zł (pięć tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwota 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1. (pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt II C 735/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 października 2016 r. powód M. S. wniósł w postępowaniu nakazowym o zasądzenie od pozwanej A. J. kwoty 16.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty tytułem częściowego zachowku oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż jego siostra A. J. została powołana do całego spadku po E. S. na podstawie testamentu. W skład spadku po E. S. wchodzi lokal mieszkalny położony w Ł. przy ul. (...), który pozwana zbyła za kwotę 128.000 zł. Wartość lokalu nie jest między tronami sporna. W tej sytuacji powodowi, w świetle przepisu art. 991 § 1 k.c. należy się zachówek w wysokości 1/4 wartości tego lokalu, czyli w kwocie 32.000 zł. Jednocześnie powód wskazał, iż w odpowiedzi na jego pismo zawierające wezwanie do zapłaty pozwana uznała roszczenie w części 16.000 zł. W konsekwencji wobec uznania przez pozwaną długu powód dochodził na podstawie art. 485 § 1 pkt 3 k.p.c. zasądzenia kwoty 16.000 zł tytułem części należnego mu zachowku po zmarłej, wskazując, iż jego roszczenie w tym zakresie zostało uznane przez pozwaną.

/pozew w sprawie o sygn. akt II C 735/16 – k. 2-3/

Wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym sprawa niniejsza została wpisana do repertorium C pod numerem II C 735/16.

/zarządzenie – k. 1/

Kolejnym pozwem wniesionym w tej samej dacie, tj. w dniu 25 października 2017 r., powód M. S. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. J. kwoty 16.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty tytułem częściowego zachowku oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód powołał takie same okoliczności, jak w sprawie zarejestrowanej pod numerem II C 735/16, wskazując jednocześnie, iż w tamtej sprawie dochodzi od pozwanej zapłaty roszczenia, które zostało przez nią uznane.

/pozew w sprawie o sygn. akt II C 736/16 – k. 26-27/

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2017 r. sprawa o sygn. akt II C 736/16 została połączona ze sprawą o sygn. akt II C 735/16 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

/postanowienie – k. 51/

Na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2017 r. pozwana uznała oba połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia powództwa wnosząc jednocześnie o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty, a także o nieobciążanie jej kosztami procesu.

/protokół rozprawy – k. 51, 53/

W dniu 6 kwietnia 2017 r. pozwana złożyła pismo, do którego załączyła dwa wydruki dokumentujące dokonanie przez nią przelewu w łącznej kwocie 500 zł na rachunek bankowy pełnomocnika powoda tytułem spłaty zachowku.

/pismo pozwanej – k. 54-56/

W piśmie procesowym z dnia 22 maja 2017 r. pełnomocnik powoda potwierdził uiszczenie przez pozwaną kwoty 500 zł tytułem spłaty zachowku na rachunek jego Kancelarii. Jednocześnie oświadczył, iż spłata zachowku w powyższej wysokości nastąpiła już po wniesieniu pozwu do sądu, a nadto iż nie cofa powództwa w tym zakresie.

/pismo procesowe – k. 60/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. S. i pozwana A. J. są rodzeństwem. Ich matką była E. S., która zmarła w dniu 12 kwietnia 2010 r.

/okoliczność bezsporna/

Spadek po E. S. nabyła w całości jej córka A. J. na podstawie testamentu notarialnego z dnia 14 września 2005 r. sporządzonego przed notariuszem w Ł. B. M., zarejestrowanego w repertorium A pod numerem (...) i przez nią otwartego i ogłoszonego w dniu 16 października 2015 r. w Kancelarii Notarialnej w Ł. przy ul. (...).

/protokół dziedziczenia – k. 7-9, k. 31-32; protokół otwarcia i ogłoszenia testamentów – k. 10-13, k. 32v.-34; akt poświadczenia dziedziczenia – k. 14-15, k. 34v.-35/

W skład spadku po E. S. wchodziło spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...) znajdujące się w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł.. Prawo to A. J. sprzedała G. S. na mocy aktu notarialnego sporządzonego w dniu 17 listopada 2015 r. przed notariuszem w Ł. G. G. zarejestrowanego w repertorium A pod numerem (...) za kwotę 128.000 zł.

/akt notarialny – umowa sprzedaży – k. 18v.-20v., 37v.-39v./

W dniu 28 czerwca 2016 r. pełnomocnik powoda wystosował do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty, w którym wezwał A. J. do zapłaty na rzecz M. S. kwoty 35.000 zł tytułem należnego M. S. zachowku po zmarłej E. S.. Powyższe wezwanie do zapłaty zostało doręczone A. J. w dniu 6 lipca 2017 r.

/predsądowe wezwanie do zapłaty – k. 16, k. 36/

W odpowiedzi na powyższe wezwanie do zapłaty A. J. zakwestionowała wartość spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...) określoną przez powoda na kwotę 140.000 zł i wskazała, że w jej ocenie wartość tego prawa powinna wynosić 128.000 zł, gdyż za taką kwotę to prawo zostało sprzedane. Nadto pozwana wskazała, iż z uwagi na brak zainteresowania powoda stanem zdrowia matki, a także nieudzielanie jej pomocy w chorobie, jak również niezajmowanie się przez M. S. mieszkaniem wchodzącym w skład masy spadkowej, wysokość zachowku winna zostać obniżona do kwoty 16.000 zł, którą to kwotę A. J. jest w stanie ostatecznie zaakceptować i wypłacić powodowi.

/odpowiedź na wezwanie do zapłaty – k. 18, k. 37/

W dniu 5 grudnia 2016 r. A. J. uiściła w drodze przelewu na rachunek bankowy pełnomocnika M. S. kwotę 200 zł tytułem zachowku należnego powodowi, a dniu zaś 30 stycznia 2017 r. pozwana z tego samego tytułu wpłaciła na konto pełnomocnika powoda kwotę 300 zł.

/okoliczność bezsporna, a także potwierdzenia przelewów –k. 35, 36/

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, których prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron, a które również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

W niniejszej sprawie w istocie wszystkie okoliczności faktyczne pozostawały pomiędzy stronami bezsporne, albowiem pozwana na rozprawie uznała żądania pozwów w obu połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawach i nie składała żadnych zastrzeżeń odnośnie zasadności ani też wysokości dochodzonych pozwami należności w łącznej kwocie 32.000 zł tytułem zachowku.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż pozwana na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2017 r. uznała powództwo w całości w obu połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawach. Nie kwestionowała tego, iż powodowi, jako osobie, która byłaby powołana do spadku po E. S. z ustawy, należy się zachówek w łącznej wysokości 32.000 zł.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa będące aktem dyspozycyjności oznacza, że pozwany nie tylko uznał samo żądanie powodów, ale i fakt, że uzasadniają je przytoczone przez nich okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. orz. SN z 28 października 1976 r., II CRN 232/76, OSNCP 1977, nr 5-6, poz. 101, z 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNCP 1984, nr 4, poz. 60). Z tego też powodu procesową konsekwencją uznania powództwa jest m. in. pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności objętych uznaniem.

Oceniając dokonane w sprawie uznanie powództwa należy zauważyć, iż powództwo oparte było o art. 991 § 1 i § 2 k.p.c., zgodnie z którym zstępny, małżonkowi oraz rodzicom spadkodawcy, którzy byliby powołani do spadku z ustawy, należą się, jeżeli uprawniony jest trwale niezdolny do pracy albo jeżeli zstępny uprawniony jest małoletni - dwie trzecie wartości udziału spadkowego, który by mu przypadł przy dziedziczeniu ustawowym, w innych zaś wypadkach - połowa wartości tego udziału. Jeżeli uprawniony nie otrzymał należnego mu zachowku bądź w postaci uczynionej

przez spadkodawcę darowizny, bądź w postaci powołania do spadku, bądź w postaci zapisu, przysługuje mu przeciwko spadkobiercy roszczenie o zapłatę sumy pieniężnej potrzebnej do pokrycia zachowku albo do jego uzupełnienia.

W niniejszej sprawie powód jako syn spadkodawczyni, byłby powołany do spadku z ustawy łącznie z pozwaną A. J. (córką spadkodawczyni). Ponieważ jednak spadkodawczyni rozrządziła swoim majątkiem w formie testamentu i powołała do spadku po sobie jedynie córkę A. J., powód nie jest jej spadkobiercą i co do zasady przysługuje mu roszczenie o zachówek przeciwko pozwanej.

Wyliczenie kwoty należnej tytułem zachowku wymaga ustalenia udziału spadkowego stanowiącego podstawę obliczenia zachowku oraz ustalenia wartości pieniężnej spadku z uwzględnieniem darowizn poczynionych przez spadkodawcę (substrat zachowku). Po ustaleniu udziału spadkowego w oparciu o przepisy regulujące porządek dziedziczenia ustawowego należy dokonać przemnożenia określonego w ten sposób udziału przez #, gdy uprawniony do zachowku jest trwale niezdolny do pracy lub małoletni, albo przez $\frac{1}{2}$ w pozostałych przypadkach. Substrat zachowku jest wyliczany na podstawie czystej wartości spadku, tj. różnicy pomiędzy wartością stanu czynnego spadku a wartością stanu biernego (długów spadkowych). Zgodnie z art. 993 k.c., przy obliczaniu zachowku nie uwzględnia się zapisów zwykłych i poleceń. Nie są również uwzględniane długi z tytułu zachowków (roszczenie o zachówek jest przedmiotem wyliczenia, nie może więc jednocześnie stanowić części równania matematycznego). Do długów spadkowych zalicza się koszty pogrzebu w takim zakresie, w jakim pogrzeb ten odpowiada zwyczajom przyjętym w danym środowisku (art. 922 § 3 k.c.). Wartość praw należących do spadku ustala się według stanu z chwili otwarcia spadku i cen z chwili orzekania o zachowku (zob. uchwała składu 7 sędziów SN – zasada prawna – z dnia 26 marca 1985 r., III CZP 75/84, OSP z 1985 r., nr 10, poz. 147).

W niniejszej sprawie, jak ustalono, majątek spadkowy wyczerpywał się w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...) o wartości 128.000 zł. Wartość tego prawa w niniejszej sprawie była bezsporna i jak wyżej wskazano stanowi ona czystą wartość spadku. Gdyby powód był powołany do spadku na podstawie ustawy dziedziczyłby majątek spadkowy w zbiegu z pozwaną, tj. po $\frac{1}{2}$ części (art. 931 § 1 i 2 k.c.). Ponieważ powód nie jest osobą małoletnią, ani nie jest niezdolny do pracy należy mu zachówek obejmuje $\frac{1}{2}$ udziału spadkowego, a więc wynosi 32.000 zł $[(128.000 : 2) : 2]$. Pozwana w toku postępowania wypłaciła powodowi kwotę 500 zł, co zostało przyznane przez pełnomocnika powoda, wobec czego roszczenie o zachówek istnieje co do kwoty 31.500 zł.

W tym miejscu szerszej analizie należy poddać okoliczność, iż w niniejszej sprawie rozpoznaniu podlegały dwie sprawy z powództwa M. S. przeciwko A. J. o zapłatę zachowku połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2017 r. M. S. skierował przeciwko A. J. dwa pozwy o zapłatę kwoty 16.000 zł tytułem częściowego zachowku. Oba żądania zgłoszone w dwóch odrębnie wytoczonych sprawach wyczerpywały w sumie całe roszczenie powoda o zapłatę zachowku w łącznej kwocie 32.000 zł. Częściowe dochodzenie przez powoda od pozwanej zachowku w dwóch równoległe wytoczonych sprawach wynikało z faktu, iż w jednej z połączonych następnie do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia spraw powód wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Wniosek o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym powód uzasadnił uznaniem przez pozwaną roszczenia w kwocie 16.000 zł. Uznanie to, w ocenie powoda, miało wynikać z zawartego w odpowiedzi pozwanej na przedsądowe wezwanie do zapłaty oświadczenia, iż jest ona w stanie zaakceptować i wypłacić powodowi powyższą kwotę. Wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym zarządzeniem Przewodniczącego wydziału sprawa ta została wpisana jednakże do repertorium C, co skutkowało w konsekwencji tym, iż w tutejszym Wydziale w repertorium C zostały zarejestrowane pod kolejnymi numerami: II C 735/16 oraz II C 736/16 dwie sprawy z powództwa M. S. przeciwko A. J. dotyczące częściowego roszczenia o zachówek, tj. o zapłatę kwot po 16.000 zł w każdej z wymienionych spraw. Wprawdzie obie sprawy zostały zarejestrowane oddzielnie, uwadze Sądu nie umknął jednak fakt, iż w każdej z tych spraw istniała tożsamość osób zarówno po stronie powodowej (ten sam powód: M. S.) i po stronie pozwanej (w obu sprawach pozwaną jest A. J.). Nie zachodziło tu zatem współuczestnictwo formalne po żadnej ze stron postępowania będące najczęściej przyczyną wydania postanowienia o połączeniu spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. W obu sprawach występuje ta sama osoba po stronie powodowej jak i pozwanej. W obu sprawach podane zostało tożsame uzasadnienie pozwu i załączone

tożsame załączniki. W konsekwencji należało stwierdzić, iż sprawy te w istocie niczym się od siebie nie różniły, poza okolicznością, iż w jednej z nich pozew został wniesiony, jak się ostatecznie okazało nieskutecznie, w postępowaniu nakazowym. Nie miało w niniejszej sprawie również w istocie miejsca częściowe dochodzenie roszczenia, bowiem powód wytoczył od razu równoległe dwa powództwa obejmujące całą należność z tytułu zachowku. W ocenie Sądu nie stało zatem na przeszkodzie ku temu, aby powód objął jednym pozwem całe dochodzone od pozwanej roszczenie. W konsekwencji należało uznać, iż sposób dochodzenia przez powoda roszczenia z tytułu zachowku polegający na rozdzieleniu tego żądania na dwa odrębnie wniesione pozwy, co skutkowało zarejestrowaniem żądań powoda pod dwiema odrębnymi sygnaturami, w ocenie Sądu nie wyłączało możliwości łącznego orzeczenia w przedmiocie żądań powoda i zasądzenia od pozwanej jednej łącznej kwoty zachowku, a nie zaś dwóch odrębnych kwot.

Przechodząc do uzasadnienia wysokości zasądzanego roszczenia wskazać należy, iż pozwana uznała wprowadzić roszczenia z obu połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia spraw, tj. w kwocie 32.000 zł. Pozwana już jednak na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2017 r. podniosła, iż dokonała na konto bankowe pełnomocnika powoda częściowej spłaty zachowku w kwocie 500 zł. Okoliczność tę pozwana udokumentowała składając dwa potwierdzenia przelewów bankowych na łączną kwotę 500 zł. Fakt otrzymania powyższej kwoty potwierdził również pełnomocnik powoda, oświadczając jednocześnie, iż nie cofa w tym zakresie powództwa. W konsekwencji zasądzeniu na rzecz powoda podlegała kwota w wysokości 31.500 zł (zamiast łącznie dochodzonej kwoty 32.000 zł). W pozostałym zaś zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

W tym miejscu odnieść się należy do zgłoszonego przez pozwaną na rozprawie wniosku o rozłożenie całego zasądzanego świadczenia na raty. Stosownie do treści art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Jak wynika z powyższego jedynym kryterium zastosowania rozważanej zasady przez sąd orzekający jest ustalenie istnienia w danej sprawie „wypadku szczególnie uzasadnionego”. Przyjmuje się, że okoliczności, które uzasadniają wyjątkowość danej sytuacji mogą wynikać z szeroko rozumianego stanu majątkowego i rodzinnego pozwanego. Bez znaczenia pozostają przy tym przyczyny, dla których dłużnik nie może spełnić świadczenia od razu, w szczególności fakt, czy sam dłużnik przyczynił się do ich powstania. Sąd powinien wziąć jednak również pod uwagę sytuację wierzyciela, której specyfika może przemawiać za spełnieniem na jego rzecz świadczenia niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia, bez dalszego oczekiwania wynikającego z zastosowania „moratorium sędziego”.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu nie zachodziły żadne przesłanki uzasadniające rozłożenie zasądzanego świadczenia na raty. Uwzględnienie bowiem wniosku pozwanej o rozłożenie świadczenia na raty we wskazanej przez nią kwocie po 500 zł miesięcznie godziłoby przede wszystkim w interes ekonomiczny powoda. Jego należność zostałaby bowiem rozdrobniona, a na całkowite zaspokojenie swojego roszczenia musiałby czekać przez ponad pięć lat. Z drugiej zaś strony należy wskazać, iż w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń na okoliczność sytuacji osobistej i majątkowej pozwanej wynika, iż nawet w przypadku rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty pozwana nie byłaby w stanie – przy uwzględnieniu wysokości osiąganych przez nią dochodów, a także innych nieregulowanych przez nią zobowiązań z tytułu kredytów – uiszczać rat nawet w deklarowanej przez nią wysokości 500 zł. Stanowisko to jest uzasadnione przede wszystkim w świetle twierdzeń samej pozwanej, iż aktualnie zalega z płatnością rat z tytułu kredytu hipotecznego, co skutkowało wypowiedzeniem jej przez bank umowy o ten kredyt.

W konsekwencji Sąd uznał, iż uwzględnienie wniosku pozwanej i rozłożenie zasądzanego świadczenia na raty nie byłoby celowe ani uzasadnione, bowiem aktualna sytuacja majątkowa pozwanej nie gwarantuje skutecznego spełnienia przez nią zasądzanego świadczenia w systemie ratalnym.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Wprawdzie powództwo zostało w części oddalone, jednakże rozstrzygnięcie to dotyczy niewielkiej jedynie części roszczenia (tj. kwoty 500 zł) w stosunku do całej łącznie dochodzonej w obu pozwach kwoty 32.000 zł. Wskazać także należy, iż kwotę powyższą pozwana uiszcza dopiero w toku niniejszego postępowania, co oznacza, iż wytoczenie

powództwa w przedmiotowej sprawie było konieczne i celowe, powoda zaś, mimo, iż na skutek dokonania przez pozwaną w toku procesu zapłaty kwoty 500 zł nie cofnął pozwu, należy traktować jako wygrywającego proces w całości.

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W toku niniejszego postępowania powód poniósł koszty w postaci dwóch opłat sądowych od pozwu (w sprawie II C 735/16 i II C 736/16) w łącznej kwocie 1.600 zł, a także wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata. Przy czym w tym miejscu wyjaśnienia wymaga, iż w ocenie Sądu, mimo, że formalnie powód wytoczył przeciwko pozwanym dwie odrębne sprawy, każda o zapłatę częściowego zachowku, które następnie zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, brak było jednak podstaw do zasądzenia na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w pełnej stawce w każdej z połączonych spraw. Zauważyć należy, iż przyczyną dokonania przez powoda takiego rozdzielenia przysługującego mu roszczenia o zachówek, był zamiar szybszego uzyskania rozstrzygnięcia co do części roszczenia o zachówek, tj. co do kwoty 16.000 zł w postępowaniu nakazowym, w którym pozew został oparty na oświadczeniu pozwanym, stanowiącym w ocenie powoda uznanie roszczenia. Wniosek o rozpoznanie sprawy zarejestrowanej pod sygn. akt II C 735/16 w postępowaniu nakazowym nie został jednak uwzględniony i w rezultacie w tutniejszym wydziale zostały w tym samym czasie zarejestrowane dwie identyczne sprawy o zapłatę zachowku w łącznej kwocie 32.000 zł (tj. o zapłatę kwoty 16.000 zł każda). Na skutek połączenia tychże spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawa z powództwa M. S. przeciwko A. J. prowadzona była już dalej pod jedną sygnaturą, przy czym wskazać należy, iż sprawa ta od samego początku dotyczyła tych samych stron, a roszczenie powoda przeciwko pozwanym opierało się na tej samej podstawie faktycznej i prawnej. W każdej z tych spraw przytoczone zostały te same okoliczności na uzasadnienie pozwu, a nadto załączony został tożsamy komplet załączników. Jeżeli zatem roszczenie powoda opierało się w każdej z odrębnie zarejestrowanych spraw na tej samej podstawie faktycznej i prawnej, a nadto zachodziła tożsamość stron postępowania, to uzasadnione jest stwierdzenie, że w istocie obie połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy stanowiły jedną sprawę, a nie zaś dwie odrębne sprawy, które jedynie na skutek ich połączenia do wspólnego rozpoznania zostałyby rozstrzygnięte w jednym orzeczeniu. Należy również podkreślić, iż mimo, że w obu pozwach pełnomocnik powoda wskazał, iż dochodzi kwot 16.000 zł tytułem częściowego zachowku, to w istocie w niniejszej sprawie nie zachodziła kwestia roszczenia częściowego, które jest wytaczane celem przesądzenia zasady. Oba bowiem pozwy zostały wniesione równolegle. W tej sytuacji należało uznać, iż powód w istocie dokonał niczym nieuzasadnionego (poza wyżej już wskazaną nieskuteczną próbą uzyskania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym) rozdrobnienia roszczeń, które od początku mogły i powinny być rozpoznane w jednym postępowaniu.

Z tych wszystkich względów w ocenie Sądu, mimo iż formalnie rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie dotyczyło dwóch połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia spraw, to brak było podstaw do zasądzenia na rzecz powoda od pozwanym wynagrodzenia pełnomocnika powoda w podwójnej stawce, tj. od każdej z połączonych spraw. W istocie bowiem Sąd rozpoznawał jedną sprawę, w której żądanie pozwu opierało się na tej samej podstawie faktycznej i prawnej.

W konsekwencji Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanym koszty procesu, na które złożyły się opłaty sądowe od pozwu poniesione w obu połączonych sprawach, tj. 1.600 zł, a także wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w kwocie 3.600 zł ustalonej na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. 2015 poz. 1800) oraz opłata skarbową od jednego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Uwzględniając fakt, iż pozwana uznała powództwo na podstawie art. 333 § 1 pkt. 2 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi odnośnie punktu 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.